

„Ostani s nama jer zamalo će večer.“ (Lk 24,29)

Put koji vodi do sela Emaus podsjeća nas na putovanje dvojice Isusovih učenika. Razočarani zbog neispunjenih snova i planova, nakon onih tako upečatljivih trenutaka provedenih s Učiteljem, vraćali su se kući kako bi nastavili život koji su napustili, onaj koji su vodili prije susreta s njim. Prošla su tek tri dana od raspeća, a njegove su sljedbenike obuzeli razočaranje, strah i sumnja.

Udaljavali su se od Jeruzalema, od neostvarenog sna, distancirajući se od Krista i njegove poruke, žalosni jer su na neki način već donijeli odluku napustiti projekt zbog kojega su ga slijedili.

To je priča o svima nama kada se nađemo izgubljeni u situacijama što nas na mnogim raskrižjima prisiljavaju na odabire. Pritom često mislimo da su povratak, odustajanje i apatija jedino rješenje za našu tjeskobu.

„Kome od nas nije bliska Kleofina kuća u Emausu? Tko nije koračao tim putem jedne večeri kada se činilo da je sve izgubljeno? Krist je umro u nama... Više nije bilo nijednog Isusa na zemlji.“¹

„Ostani s nama jer zamalo će večer.“

Dok su hodali dvojici se pridružio stranac koji nije bio upoznat s onim što se upravo zbilo. Postavljao im je konkretna pitanja koja su izvukla na površinu svu njihovu gorčinu i očaj. Prvo ih je slušao, a zatim je počeo tumačiti Sveto pismo: taj dijalog, susret ostavio je trag. Iako još nisu prepoznali Isusa, zamolili su ga da ostane s njima jer se spuštao mrak.²

To je možda jedna od najljepših molitava što ih nalazimo u Evanđeljima; prva molitva koju učenici upućuju Uskrsnom. Taj dirljivi poziv svi mu možemo uputiti kako bi On ostao s nama i među nama.

Oči dvojice učenika će se otvoriti pri lomljenju kruha i radost što su ga napokon prepoznali potaknut će ih na povratak u Jeruzalem kako bi svojim prijateljima navijestili da se dogodilo uskrsnuće.

„Ostani s nama jer zamalo će večer.“

„Možda ništa bolje od ovih riječi ne objašnjava iskustvo nas fokolarina od samog početka, kada smo živjele s Isusom među nama“, piše Chiara Lubich.

Isus je uvijek Isus. On nam tumači Sveto pismo i kada je samo duhovno prisutan. U našim srcima gori Njegova ljubav: život. Kada ga upoznamo, potiče nas da s beskrajnom čežnjom kažemo: „Ostani s nama, Gospodine, jer zamalo će večer“: bez Tebe vlada duboka tama (...)³

Noć je simbol tame, nepoznatog, nedostatka svjetla koje ne uspijevamo pronaći jer ne vjerujemo u Njegovu prisutnost koja nas uvijek i neprestano prati.

Noć obavlja naš planet, ranjen i izmučen bratoubilačkim borbama, ratovima koji i dalje izbijaju zbog čežnje za moći i novcem.

To je noć milijuna ljudi koji više nemaju glasa kako bi zavapili protiv nepravde i ugnjetavanja.

A kako mi možemo prepoznati Isusovu prisutnost? On se ne očituje uvijek onako kako mi očekujemo. Kako shvatiti da on korača s nama i želi nam pomoći prepoznati znakove njegove prisutnosti? I nadasve, kako možemo stvoriti uvjete da se On očituje i ostane s nama?

Na ta pitanja možda uvijek ne znamo odgovor, ali nas potiču da ne odustanemo od potrage za Isusom, da usmjerimo svoj pogled na sputnika kojeg često ne vidimo, da prepoznamo Onoga koji se može uprisutniti ako među nama živimo uzajamnu ljubav.

Put u Emaus simbol je svih naših puteva. To je put susreta s Gospodinom, koji vraća radost našem srcu i vraća nas zajednici kako bismo zajedno svjedočili da je Krist uskrsnuo.

Priredili Patrizia Mazzola i tim Riječi za život

¹ François Mauriac, *Vita di Gesù*, Mondadori, Milano, 1950, str. 156.

² Usp. Lk 24, 17-29.

³ Chiara Lubich, *Scritti Spirituali/3*, Città Nuova, Rim 1979, str. 67.